

Sygn. akt I C 1206/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2024 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Tadeusz Bulanda

Protokolant: sekretarz sądowy Karolina Stańczuk

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2024 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko G. T. i J. T.

o zapłatę

I. Oddala powództwo;

II. Zasądza od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz G. T. i J. T. kwotę 11 334 zł (jedenaście tysięcy trzysta trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. Zasądza od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 1733,63 zł (jeden tysiąc siedemset trzydzieści trzy złote i sześćdziesiąt trzy grosze) tytułem zwrotu wydatków.

Sygn. akt I C 1206/18

UZASADNIENIE

Pozwem z 26 marca 2018 r. (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od G. T. i J. T. kwoty 522.830,81 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Dodatkowo, powód wniósł o zasądzenie od pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przewidzianych, a także opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu powód wskazał, że zawarł z pozwanymi w dniu 27 listopada 2008 r. umowę o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...), waloryzowany kursem CHF, a wobec zaprzestania spłaty zobowiązania wypowiedział pozwanym tę umowę, w czego efekcie, po upływie okresu wypowiedzenia, zobowiązanie stało się w całości natychmiast wykonalne (pozew, k. 3-4v).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 17 kwietnia 2018 r. (sygn. akt I Nc 180/18) Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty, k. 48).

Pismem z 11 maja 2018 r. G. T. i J. T. złożyli zarzuty od nakazu zapłaty, wnosząc o uchylenia nakazu zapłaty w całości, oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwani podnieśli następujące zarzuty:

1) zarzut bezpodstawności roszczenia zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, w szczególności na fakt, że powód wywodzi swoje roszczenie z umowy nr (...) z dnia 27.11.2008 r. o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem CHF, a taka umowa nigdy nie została przez strony zawarta;

2) zarzut nieudowodnienia roszczenia zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, w szczególności z uwagi na brak dołączenia do pozwu dokumentów, z których wynikałoby istnienie oraz wysokość zobowiązania pozwanych względem powoda, przy czym kwota roszczenia została błędnie określona w walucie CHF, choć takie zobowiązanie pozwanych nie wynikało z umowy z 27 listopada 2008 r.;

3) zarzut braku skutecznego wypowiedzenia przedmiotowej umowy, a co za tym idzie brak legitymacji powoda do wytoczenia powództwa o zapłatę w niniejszej sprawie ze względu na niedozwolone warunkowe wypowiedzenie umowy, a także brak umocowania do wypowiedzenia umowy w imieniu powoda przez osoby podpisane na pełnomocnictwie oraz fakt, że w wypowiedzeniu jest mowa o zobowiązaniu wyrażonym w walucie CHF a nie w PLN;

4) zarzut przedawnienia roszczenia w całości, przy czym nie stanowi to uznania roszczenia przez pozwanych ani co do zasady, ani co do wysokości.

Z ostrożności procesowej pozwani wnieśli o oddalenie powództwa z uwagi na nieważność umowy nr (...) z 27 listopada 2008 r. wobec sprzeczności umowy z zasadami współzycia społecznego i powszechnie obowiązującymi przepisami prawa, a ponadto przekroczenia zasady swobody umów i rażącego naruszenia równowagi stron, co skutkuje brakiem związania pozwanych stosunkiem prawnym z powodem i brakiem legitymacji powoda do wytoczenia niniejszego powództwa. Pozwani podnieśli także zarzut abuzywności i niezwiązania pozwanych postanowieniami umownymi dotyczącymi indeksacji kwoty kredytu i poszczególnych rat kapitałowo-odsetkowych do kursu CHF (zarzuty do nakazu zapłaty, k. 62-88).

W odpowiedzi na zarzuty powodowy bank podtrzymał powództwo w całości i wniósł o zasądzenie d pozwanych na jego rzecz kwot dochodzonych pozwem (odpowieź na zarzuty, k. 140-284).

Postanowieniem z 11 grudnia 2019 r. tut. Sąd uchylił nakaz zapłaty wydany w dniu 17 kwietnia 2018 r. (postanowienie, k. 573).

Do czasu zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie (protokół rozprawy z dnia 15 maja 2023 r. – k. 845).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 października 2008 r. G. T. i J. T. złożyli do banku wnioski o udzielenie kredytu hipotecznego na budowę domu jednorodzinnego w wysokości 400.000 zł w walucie PLN.

W dniu 27 listopada 2008 r. G. T. i J. T. zawarli z (...) S.A. (obecna nazwa (...) S.A.) z siedzibą w W. umowę nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...), na mocy której bank udzielił im kredytu na sfinansowanie budowy budynku mieszkalnego jednorodzinnego położonego w miejscowości S., działka nr ewid. (...) oraz finansowanie ubezpieczenia składki(...) w łącznej kwocie 400.327,20 zł. Okres kredytowania został ustalony na 360 miesięcy, tj. od dnia 27 listopada 2008 r. do dnia 26 listopada 2038 r., spłata miała być dokonywana w równych ratach kapitałowo-odsetkowych (§ 1 ust. 1-4 umowy).

W § 5 ustalono sposób wypłaty kredytu wskazując, że kwota 394.800 zł zostanie wypłacona na rachunek kredytobiorcy w trzech transzach, a kwota 5.527,20 zł zostanie pobrana tytułem finansowania składki ubezpieczenia (...).

Kredyt oprocentowany był według zmiennej stopy procentowej, która ustalona została jako stawka bazowa WIBOR 3M w wysokości 6,86%, powiększona o stałą w całym okresie kredytowania marżę banku w wysokości 1,80% (§ 9 ust. 1 i 2).

W § 14 umowy z 27 listopada 2008 r. uregulowano kwestie dotyczące wypowiedzenia umowy przez bank. Zgodnie z ust. 1 w przypadku naruszenia przez kredytobiorcę warunków umowy, w szczególności w przypadku, gdy w terminie określonym w umowie nie dokonano spłaty raty kapitałowo-odsetkowej lub części raty kapitałowo-odsetkowej bank podejmie działania upominawcze z wypowiedzeniem umowy łącznie. Okres wypowiedzenia określono na 30 dni i miał być liczony od dnia doręczenia wypowiedzenia kredytobiorcy, przy czym za datę doręczenia wypowiedzenia uważa się również datę powtórnego awizowania przesyłki poleconej, wysłanej pod ostatni znany bankowi adres kredytobiorcy (ust. 3). Następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia wszelkie zobowiązania wynikające z umowy miały stać się wymagalne i kredytobiorca zobowiązany do niezwłocznej spłaty wszystkich wymagalnych należności (ust. 4) (dowód: wniosek kredytowy, k. 307-313, decyzja kredytowa, k. 314-317, umowa z 27.11.2008 r., k. 40-44, zeznania powodów, k. 777-794 i 788-789)

W dniu 26 sierpnia 2009 r. G. T. i J. T. skierowali do banku wnioski o przewalutowanie umowy kredytu hipotecznego nr (...) z waluty PLN na walutę CHF z jednoczesnym wydłużeniem okresu kredytowania na 40 lat.

Na mocy Aneksu nr 1 do umowy nr (...) z dnia 27 listopada 2008 r. o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...), podpisanego przez strony w dniu 21 września 2009 r., zmianie uległ zapis § 1 ust. 3 umowy i otrzymał następujące brzmienie: „Okres kredytowania: 480 miesięcy, tj. od dnia 2008-11-27 do dnia 2048-11-20”. Pozostałe warunki umowy pozostały bez zmian.

Zgodnie z Aneksem nr (...) do umowy nr (...) z dnia 27 listopada 2008 r. o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...), podpisanym w dniu 21 września 2009 r., strony postanowiły, że na wniosek kredytobiorcy (...) dokona przewalutowania kredytu hipotecznego dla osób fizycznych w ramach (...) udzielonego umową nr (...) na kredyt hipoteczny dla osób fizycznych w ramach (...) waloryzowany kursem CHF (§ 1 ust. 1). Przez przewalutowanie rozumiano zmianę waluty kredytu na inną w okresie kredytowania (§ 1 ust. 2). Kwota kredytu ulegająca przewalutowaniu na CHF wynosiła 265.527,20 zł, według harmonogramu spłaty, stanowiącego załącznik nr 1 do umowy (ust. 3). Przewalutowanie odbyło się po kursie kupna waluty CHF według tabeli kursowej (...) S.A. z dnia i godziny przewalutowania kredytu w dniu wskazanym przez kredytobiorcę w pisemnej dyspozycji przewalutowania. Data przewalutowania musiała mieścić się w okresie 14 dni od daty podpisania Aneksu. W przypadku braku złożenia dyspozycji w ciągu 14 dni lub niedopełnienia przez kredytobiorcę innych formalności związanych z przewalutowaniem, (...) nie dokona przewalutowania, a opisywany Aneks stracił moc (ust. 4). Kredytobiorca otrzymał nowy harmonogram spłaty przewalutowanego kredytu w CHF, który stanowił załącznik nr 1 do Aneksu nr 2.

Zgodnie z § 9 umowy w brzmieniu jednolitym, wysokość zmiennej stopy procentowej ustalona została jako stawka bazowa LIBOR 3M dla waluty, w której został udzielony kredyt wynosząca 0,40%, powiększona o stałą w całym okresie kredytowania marżę banku. W myśl § 10 ust. 5 raty kapitałowo-odsetkowo oraz raty odsetkowe spłacane są w złotych po uprzednim ich przeliczeniu według kursu sprzedaży z tabeli kursowej (...) S.A. obowiązującego na dzień spłaty z godziny 14:50.

Wnioskiem z 16 lutego 2010 r. G. T. i J. T. wnieśli o podwyższenie kredytu o 50.000 zł, wskazując jako walutę CHF. Na mocy Aneksu nr (...) z 29 marca 2010 r. kredytobiorcom udzielono kredytu w łącznej kwocie 453.327,20 zł, w tym kwota podwyższenia 53.000 zł. Kwota podwyższenia kredytu wyrażona w walucie waloryzacji na koniec dnia 26 marca 2010 r. według kursu kupna waluty z tabeli kursowej (...) S.A. wyniosła 20.006,79 CHF.

Wnioskiem z 26 kwietnia 2011 r. G. T. i J. T. wnieśli o dokonanie zmiany waluty spłaty rat kredytu hipotecznego z PLN na CHF, który został uwzględniony i potwierdzony w treści Aneksu nr 5 z 11 maja 2011 r. (dowód: wniosek z 26.08.2009 r., k. 318, Aneks nr 1, k. 319. Aneks nr 2, k. 320, tekst jednolity umowy nr (...), k. 321-326v, harmonogram spłaty kredytu, k. 329-338, wniosek z 16.02.2010 r., k. 339-340, decyzja kredytowa nr (...), k. 344-345v, Aneks nr 3, k. 346-348, wniosek z 26.04.2011 r., k. 15, Aneks nr 5, k. 351-352v).

J. T. i G. T. oświadczyli, że zostali dokładnie zapoznani z kryteriami zmiany stopy procentowej kredytu, zasadami modyfikacji oprocentowania kredytu, mają świadomość, że zmiana wysokości oprocentowania kredytu dokonana

zgodnie z postanowieniami umowy będzie wpływać na wysokość rat kredytu oraz na wzrost kosztów obsługi kredytu. Kredytobiorcy w pełni zaakceptowali zasady zmiany stopy procentowej. Kredytobiorcy oświadczyli ponadto, że zostali dokładnie zapoznani z warunkami udzielania spreadu złotowego waloryzowanego kursem waluty obcej, w tym w zakresie zasad dotyczących spłaty kredytu i w pełni je akceptują. Kredytobiorcy oświadczyli, że byli świadomi, że z kredytem waloryzowanym związane jest ryzyko kursowe oraz ryzyko zmiany spreadu walutowego, a ich konsekwencje wynikające z niekorzystnych wahań kursu złotego wobec walut obcych mogą mieć wpływ na wysokość rat kredytu oraz wzrost kosztów obsługi kredytu (§ 30 umowy) (dowód: umowa kredytu w brzmieniu jednolitym, k 321-326v, regulamin udzielania kredytów i pożyczek hipotecznych dla osób fizycznych w ramach (...)- k. 469-477v, zeznania powodów, k. 777-794 i 788-789).

(...) S.A. z siedzibą w W. ustalał tabele kursowe dla kredytów waloryzowanych walutą obcą każdego dnia przed otwarciem oddziałów banku na podstawie średnich notowań z rynku międzybankowego prezentowanych w serwisach internetowych R. i B. oraz dodaniu do średnich kursów połowy ustalonego przez zarząd banku spreadu walutowego (kurs sprzedaży) lub odjęciu od średnich kursów połowy ustalonego przez zarząd banku spreadu walutowego (kurs kupna). Dokonując transakcji walutowych z klientami, w tym związanymi z uruchomieniem i spłatą kredytu waloryzowanego walutą obcą, bank dokonuje na rynku międzybankowym przeciwstawnych transakcji, odpowiednio sprzedaży lub kupna waluty („Tabela kursowa (...)– metodyka oraz analiza porównawcza” autorstwa A. R. – k. 430-442).

Z dniem 1 kwietnia 2009 roku zmianie uległy postanowienia regulaminu udzielania kredytów i pożyczek hipotecznych dla osób fizycznych w ramach (...), stanowiącego integralną część umowy kredytu. Zmiany polegały m.in. na wprowadzeniu do oferty kredytów i pożyczek udzielanych w złotych możliwości wyboru kredytu/pożyczki z usługą bilansowania lub bez usługi bilansowania, wprowadzenie do zapisów Regulaminu informacji dotyczącej spreadu walutowego oraz rozszerzenie informacji dotyczących kursów walutowych oraz zmiany w zakresie przewalutowania (pismo okólne z dnia 1 kwietnia 2009 roku wraz z regulaminem – k. 353-358).

Pismem z 21 czerwca 2016 r. (...) S.A. z siedzibą w W. poinformował kredytobiorców, że wypowiada im ww. umowę o kredyt hipoteczny CHF z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. Okres wypowiedzenia miał rozpocząć bieg od dnia doręczenia przedmiotowego pisma. Na dzień sporządzenia wskazanego pisma całkowita kwota zobowiązania miała wynieść 154.472,10 CHF

Pismem z 19 lutego 2018 r. (...) S.A. z siedzibą w W. skierował do J. T. i G. T. przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 142.693,34 CHF (kapitał, 7.650,50 CHF (odsetki i prowizje), tj. razem 150.343,84 CHF (dowód: wypowiedzenie umowy, k. 34-39, przedsądowe wezwania do zapłaty, k. 28-33)

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie wymienionych wyżej dokumentów, bowiem ich wartość dowodowa nie była kwestionowana przez strony i także Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich waloru dowodowego.

Zeznania pozwanych Sąd uwzględnił w zakresie, w jakim znajdują potwierdzenie w dokumentach zebranych w aktach sprawy.

Wysokość świadczenia uiszczonego przez pozwanych Sąd ustalił także na podstawie opinii biegłego sądowego M. B. (opinia biegłego – k. 628-634 i k. 861-866), która była rzetelna, poparta rzeczą, logiczną i spójną argumentacją oraz zgodna z określoną przez Sąd tezą dowodową.

Sąd pominął pozostały materiał, bowiem nie miał istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powodowy Bank domagał się zapłaty kwoty 522.830,81 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. W uzasadnieniu powód wskazał, że łączyła go z pozwanymi umowa o kredyt

hipoteczny, z której pozwani się nie wywiązali. Wskutek wystąpienia zadłużenia bank wypowiedział pozwanym umowę, stawiając całe zadłużenie w stan natychmiastowej wymagalności.

Powodowie podnieśli szereg zarzutów kwestionujących zasadność żądania powoda. Po dokonaniu analizy materiału dowodowego i przepisów obowiązujących, Sąd stwierdził, że powodowy bank nieprawidłowo wypowiedział umowę, co spowodowało nieskuteczność wypowiedzenia, a tym samym dochodzona w niniejszej sprawie kwota nie stała się wymagalna.

Zgodnie z art. 58 § 1 i 2 k.c. czynność sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż w miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współzycia społecznego.

Umowa kredytu bankowego jest umową nazwaną uregulowaną w art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe. Zgodnie z art. 69 ust. 1 i 2 w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia przez pozwanych umowy kredytu, przez zawarcie takiej umowy bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności: strony umowy, kwotę i walutę kredytu, cel, na który kredyt został udzielony, zasady i termin spłaty kredytu, wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany, sposób zabezpieczenia spłaty kredytu, zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu, terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych, wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje, warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy.

Zawarta przez strony umowa kredytu zawiera elementy wskazane w art. 69 ust. 1 i 2 Prawa bankowego, w szczególności określa kwotę udzielonego kredytu (453.327,20 zł), cel kredytu (finansowanie budowy domu jednorodzinnego), okres kredytowania, wysokość oprocentowania i warunki jego zmiany.

Zgodnie z art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego.

Zawarcie pierwotnej umowy w walucie PLN oraz późniejsza waloryzacji wartością CHF nie jest sprzeczne z przepisami regulującymi typ umowy kredytu. W dacie zawarcia aneksu nr 2 do umowy kredytu stanowiącej przedmiot niniejszej sprawy obowiązywał art. 358⁽¹⁾ § 2 k.c., zgodnie z którym strony mogą zastrzec w umowie, że wysokość świadczenia pieniężnego zostanie ustalona według innego niż pieniądź miernika wartości. Chodzi tu o miernik inny niż pieniądź, w którym zobowiązanie zostało wyrażone. Miernikiem tym może być także inna waluta (M. Gutowski (red.), Kodeks cywilny. Tom I. Komentarz. Art. 1-44911. Warszawa, 2016). Brak jest też przepisów prawa powszechnie obowiązującego, które wyłączałyby zastosowanie waloryzacji w przypadku umów kredytu. Wreszcie, poddanie waloryzacji świadczeń stron umowy kredytu nie jest sprzeczne z funkcją tego typu umowy, która sprowadza się do odpłatnego (odsetki) sfinansowania przez bank określonego celu, który chce osiągnąć kredytobiorca.

Umowa nie jest również sprzeczna z zasadami współzycia społecznego. W kontekście stosunków prawnych łączących bank z jego klientami (stosunków umownych o charakterze ekonomicznym) przyjęć trzeba, że zasady współzycia społecznego wymagają od stron tych stosunków uczciwości (uczciwego obrotu) oraz lojalności.

Pozwani zdecydowali się na przekształcenie kredytu złotówkowego na kredyt waloryzowany oferowany przez powoda jako najkorzystniejszy w danej chwili produkt pod względem wysokości raty i oprocentowania. Bank zapewnił pozwanym możliwość zapoznania się z warunkami kredytu oraz ryzykami z nim związanymi, i to ostatecznie od pozwanych zależało zawarcie umowy kredytowej tego rodzaju. pozwani oświadczyli, że są świadomi ryzyka kursowego i ryzyka zmiany stopy procentowej, mogącego wyrazić się we wzroście rat i całego zadłużenia (§ 30 umowy).

Materiał dowodowy nie daje podstawy do ustalenia, że powód w zamian za swoje świadczenie przyjął albo zastrzegł dla siebie lub dla osoby trzeciej świadczenie, którego wartość w chwili zawarcia umowy przewyższa w rażącym stopniu wartość jego własnego świadczenia oraz iżby powód w zamiarze pokrzywdzenia kredytobiorcy zawarł z nimi umowę kredytu mając świadomość realnej groźby nieuniknionego znacznego wzrostu kursu waluty.

Podkreślić też należy, że brak jest podstaw do czynienia powodowi zarzutu, że nie udzielił pozwanym informacji o ryzyku kursowym w określonej formie, a w szczególności w postaci scenariusza prezentującego znaną obecnie skalę ryzyka, bowiem regulacje zawarte w prawie powszechnym i rekomendacjach KNF obowiązujące w dacie zawarcia umowy nie nakładały na bank obowiązku udzielania informacji o ryzyku kursowym w ściśle określonej formie i o określonej ściśle treści.

Zważyć nadto trzeba, mając na uwadze stanowiący element wiedzy powszechnej fakt, że po wejściu Polski do Unii Europejskiej w 2004 r. kredyty hipoteczne powiązane z walutą obcą były udzielane na masową skalę, iż wg stanu na dzień zawarcia przedmiotowej umowy za dyskryminujące pozwanym można by uznać zachowanie banku polegające na tym, że kredytobiorcy świadomemu ryzyka kursowego odmawia udzielenia kredytu indeksowanego kursem CHF, którego oprocentowanie, a zatem i obciążenie wynikające z comiesięcznej raty było znacząco niższe od obciążenia związanego z kredytem złotówkowym niepowiązanym z CHF – oprocentowanym w oparciu o wyższą stopę bazową WIBOR.

Sąd nie znalazł również podstaw by uznać przedmiotową umowę za zawartą w celu obejścia ustawy, a zwłaszcza ustawy Prawo bankowe. Umowa ta odpowiada cechom ustawowego typu umowy kredytu, a zawarte w niej postanowienia dotyczące poddaniu kredytu indeksacji kursem CHF nie wypaczają ustawowego typu umowy, a zatem nie wykraczają poza granice swobody umów.

Przechodząc do rozważań dotyczących zarzutu abuzywności klauzul zawartych w umowie kredytu przyjąć należy, że zgodnie z art. 385¹ § 1 i 2 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne), nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, a przy tym jeżeli dane postanowienie umowy nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Wziąć należy pod uwagę także treść art. 22¹ k.c., zgodnie z którym za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Przyjąć należy, że zawierając aneks nr 2 do umowy kredytu, której dotyczy niniejsze postępowanie, J. T. i G. T. działali jako konsumenci, bowiem z umowy kredytu i zeznań pozwanym jednoznacznie wynika, że kredyt miał służyć nie działalności gospodarczej kredytobiorców, lecz zaspokojeniu ich potrzeb mieszkaniowych.

W ocenie Sądu abuzywne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. są te postanowienia umowne, które upoważniały jedynie bank do określenia kursów kupna i sprzedaży CHF, będących podstawą przeliczeń dokonywanych przy wypłacie i spłacie kredytu. Kredytobiorca nie mieli wpływu na sposób ustalania przez bank kursu CHF, a czynniki obiektywne, sprawdzalne, jak wysokość rynkowych kursów wymiany CHF jedynie częściowo wpływały na wysokość kursu, bowiem kurs określony w tabeli banku zawierał także marżę, której wartość była zależna wyłącznie od woli banku. Taka regulacja stanowi, co do zasady, o naruszeniu dobrych obyczajów, bowiem daje jednej stronie umowy – bankowi dowolność w zakresie określania sytuacji prawnej i faktycznej drugiej strony – kredytobiorcy.

Pozwani zawarli umowę i aneks nr 2 na podstawie wzorca sporządzonego przez powodowy bank, na którego treść nie mieli wpływu. W tych okolicznościach klauzule opierające przeliczenia świadczeń stron na kursie z tabeli banku nie wiążą pozwanym, skoro zaś, zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem sądów powszechnych, Sądu Najwyższego i TSUE, brak jest podstaw do zastąpienia kursu ustalanego przez bank innym kursem, należy przyjąć, że powodów nie wiążą w całości postanowienia umowne dotyczące indeksacji kredytu kursem CHF.

Umowa może być wykonywana z pominięciem klauzuli indeksacyjnej przy zachowaniu oprocentowana opartego o stawkę LIBOR, bowiem kontrakt ten zachowuje istotne warunki umowy kredytu, zgodnie z którymi bank oddaje kredytobiorcy określony kapitał za wynagrodzeniem w postaci odsetek.

W ocenie Sądu wykładania i zastosowanie instytucji prawnej uregulowanej w art. 385¹ § 2 k.c. w sposób prowadzący do nieważności umowy kredytu nie znajdują uzasadnienia w treści tego przepisu i jego funkcji. Przepis ten jednoznacznie wskazuje na potrzebę utrzymania umowy z pominięciem klauzul abuzywnych, jeżeli umowa oczyszczona z postanowień niedozwolonych nadal zawiera istotne elementy umowy, którą strony zawarły. Jak wcześniej zaznaczono, umowa o kredyt złotowy odpowiada typowi umowy uregulowanej w art. 69 ustawy – Prawo bankowe, a zatem nie ma przeszkód, aby utrzymać w mocy umowę na takich warunkach, które strony pierwotnie obowiązywały.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd uznał, że wypowiedzenie umowy dokonane pismem z dnia 21 czerwca 2016 r. nie było skuteczne, bowiem na skutek usunięcia z umowy klauzuli indeksacyjnej brak było podstaw do przyjęcia założenia uzasadniającego wypowiedzenie, że istnieje po stronie pozwanych wyrażona w CHF zaległość w spłacie kredytu, w tej sytuacji nie mogło zatem dojść do postawienia w stan natychmiastowej wymagalności wyrażonego w CHF zadłużenia (151 063,18 CHF), przeliczonego następnie na dochodzoną pozwem kwotę 522.830,81 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku.

O kosztach procesu w pkt drugim wyroku, stosując zasadę określoną w art. 98 k.p.c. oraz art. 99 w zw. z art. 98 § 3 k.p.c., stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Na podstawie tych przepisów Sąd obciążył przegrywającego sprawę powoda poniesionymi przez pozwanych kosztami obejmującymi: opłatę od zarzutów od nakazu zapłaty – 500 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w osobie adwokata – 10 800 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 34 zł (łącznie 11.334 zł).

O kosztach sądowych w punkcie trzecim wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. (tj. Dz.U. z 2023 r. poz. 1144) w zw. art. 98 k.p.c., zasądzając na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie od (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 1.733,63 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa na poczet wynagrodzenia dla biegłego za sporządzenie opinii i opinii uzupełniającej.